

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 11 0 К 022390 18 Кж 3
Бања Лука, 10.09.2018. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија др Вељка Икановића, као предсједника вијећа, Даниеле Миловановић и Обрена Бужанина као чланова вијећа, уз судјеловање записничара Соње Матић, у кривичном предмету против оптужених Н.Ј. и др., због кривичног дјела неовлаштене производње и промета опојних дрога из члана 207. став 3. у вези са ставом 2. и 1. Кривичног законика Републике Српске, одлучујући о жалби браниоца оптуженог Н.Ј., адвоката Н.К. из С., изјављеној против рјешења Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 022390 18 Кв 3 од 27.08.2018. године, у сједници вијећа одржаној дана 10.09.2018. године, донио је

Р Ј Е Ш Е Њ Е

Одбија се, као неоснована, жалба браниоца оптуженог Н.Ј., изјављена против рјешења Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 022390 18 Кв 3 од 27.08.2018. године.

О б р а з л о ж е њ е

Побијаним рјешењем Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 022390 18 Кв 3 од 27.08.2018. године, утврђено је да нису престали разлози за притвор према оптуженом Н.Ј., који се потврђеном оптужницом Окружног тужилаштва у Бањој Луци број Т13 0 КТ 0037678 17 од 04.01.2018. године, терети за извршење кривичног дјела неовлаштене производње и промета опојних дрога из члана 207. став 3. у вези са ставом 2. и 1. Кривичног законика Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске" број: 64/17, у даљем тексту: КЗ РС).

То рјешење донесено је у поступку контроле оправданости притвора која се врши по истеку два мјесеца од дана доношења посљедњег рјешења о притвору, а због постојања притворског разлога из члана 197. став 1. тачка в) Закона о кривичном поступку Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске" број 53/12, са измјенама, у даљем тексту: ЗКП РС).

Против наведеног рјешења жалбу је благовремено изјавила бранилац оптуженог, адвокат Н.К. из С. без назначења жалбених основа, са приједлогом да се жалба уважи и оптужени одмах пусти на слободу или да се рјешење укине и предмет врати на поновно одлучивање.

Разматрајући спис, побијано рјешење и жалбу, одлучено је као у изреци овог рјешења из слjedeћих разлога:

Супротно жалбеним наводима овај суд налази да је првостепени суд правилно утврдио све одлучне чињенице и извео правилан закључак о постојању основане сумње да је оптужени Н.Ј., заједно са оптуженим О.К. починио кривично дјело неовлаштене производње и промета опојних дрога из члана 207. став 3. у вези са ставом 2. и 1. КЗ РС, које му се оптужницом ставља на терет и притворског разлога из члана 197. став 1. тачка в) ЗКП РС и за такав закључак дао разлоге у образложењу (на страни 2. посљедњи пасус и на страни 3. образложења).

Наиме, постојање основане сумње да је оптужени Н.Ј., заједно са оптуженим О.К. починио неведено кривично дјело, првостепени суд у побијаном рјешењу образлаже наводећи да докази који су приложени уз оптужницу (цијењени појединачно и у међусобној) упућују на закључак да постоји основана сумња да је оптужени предузео радње чињенично описане у диспозитиву оптужнице, у којим су остварена обиљежја кривичног дјела неовлаштена производња и промет опојних дрога из члана 207. став 3. у вези са ставом 2. и 1. КЗ РС. Утврђујући да у досадашњем току поступка, основана сумња ничим није компромитована јер чињенична подлога на којој се она заснива и даље постоји у неизмијењеном облику, побијано рјешење закључује да се нису измјениле околности у погледу постојања овог општег услова за продужење притвора.

Аргументима жалбе није доведена у сумњу ни правилност чињеничних утврђења на којима се заснива закључак о постојању нарочитих околности које оправдавају бојазан да ће оптужени боравком на слободи поновити кривично дјело. Ово из разлога што такав закључак побијано рјешење првенствено заснива на чињеници да је оптужени Н.Ј. и раније осуђиван пресудом Окружног суда у Бањалуци број 11 0 К 007402 11 Кпс од 13.03.2012. године због кривичног дјела неовлаштена производња и промет опојних дрога из члана 224. став 1. у вези са чланом 383а. став 2. и чланом 399. став 1. Кривичног закона Републике Српске (дакле истоврсног кривичног дјела) на казну затвора у трајању од 7 (седам) година и 6 (шест) мјесеци.

Чињенице да је оптужени специјални повратник у извршењу дјела и да је (према чињеничном опису дјела у оптужници) кривично дјело које му се потврђеном оптужницом ставља на терет извршено непосредно након истека казне по ранијој пресуди и по оцјени овог суда представљају нарочите околности која оправдавају бојазан да ће оптужени боравком на слободи поновити кривично дјело. Па имајући у виду да се за ово кривично дјело може изрећи казна затвора од 3 (три) године и тежа казна, онда је правилан закључак побијаног рјешења о постојању притворског разлога садржаног у одредбама члана 197. став 1. тачка в) ЗКП РС (који се манифестује у интерацијској опасности) за даље задржавање оптуженог у притвору.

Осим тога, ирелевантан је жалбени приговор којим се указује на погрешно утврђење побијаног рјешења чињеница које се односе на имовинске прилике оптуженог, уз тврдњу жалбе по којој чињенице да оптужени на легалан начин обезбјеђује средства за издржавање јер је запослен у угоститељској радњи и има у власништву пословни простор и кафић, значајно смањују опасност од понављања кривичног дјела. Ове чињенице немају тај значај који им жалба придаје посматрано с аспекта околности које оправдавају бојазан од понављања кривичног дјела јер, супротно тврдњи жалбе, оправдана бојазан од понављања кривичног дјела произлази из чињеница да је оптужени осуђиван за истоврсно дјело и да је кривично дјело за које се оптужницом терети извршио непосредно по изласку са издржавања казне затвора по ранијој осуди.

Утврђујући нужност даљег задржавања оптуженог у притвору по наведеном притворском разлогу, те образлажући разлоге за такав закључак, првостепени суд је јасно исказао свој став да није било мјеста примјени неке од блажих мјера, које према закону суд има на располагању, па слиједом тога нема основа ни жалбени приговор који се заснива на тврдњи да могућност примјене блаже мјере од притвора првостепени суд није ни разматрао приликом доношења побијаног рјешења.

Дакле, у вријеме доношења побијаног рјешења, а у фази контроле оправданости притвора, по истеку два мјесеца од доношења посљедњег рјешења о притвору, у складу са чланом 202. став 1. ЗКП РС и овај суд налази да се нису измјениле околности које су постојале у вријеме доношења претходног рјешења и које оправдавају даљу примјену мјере притвора.

Како из наведених разлога жалба није основана, ваљало је исту одбити на основу члана 337. став 3. ЗКП РС и одлучити као у изреци овог рјешења.

Записничар
Соња Матић

Предсједник вијећа
Др Вељко Икановић

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић